

Fatemeh Ekhtesari

Runoja - اشعار - Poems

Tämä vihko on osa Versopolis-julkaisusarjaa. Versopolis on vuodesta 2014 toiminut runoushanke, jossa on mukana yli 30 eurooppalaista runousfestivaalia. Nuoren Voiman Liiton järjestämä Runokuu-festivaali on osa Versopolis-verkostoa.

This booklet is a part of the Versopolis publication series. Versopolis is a European poetry network that has been running since 2014 and involves more than 30 European poetry festivals. Poetry Moon (Runokuu), organised by Nuoren Voiman Liitto, is part of the Versopolis network.

www.runokuu.fi
www.nuoreuvoimanliitto.fi
www.versopolis.com

Painettu Virossa, Ecoprint 2024
ISBN 978-952-65537-0-2 (pehmeäkantinen)
ISBN 978-952-65537-1-9 (PDF)

Fatemeh Ekhtesari

Runoja 2
Suomentanut Mikko Autere

اشعار 12

Poems 22
Translated by Shirin Razavian

1

Teeskentelyä, nuo siniset piilolinsit ja vaalennetut hiukset,
hän on villi kuin verenpunainen huulipunansa.

Reppu olalla, ei minkäänlaisia papereita,
laiton siirtolainen, ei epäilystäkään.

Silmissä on vihaa, mutta huulilla hymy,
eivätkä tulkitkaan ymmärrä hänen kieltään.

Täällä hän on. Niin kuin pöytä, koira, yö – hän on kiistatta täällä,
mutta hän itse on unohtanut, kuka on ja mikä hänen nimensä on!

Hän on unohtanut kotinsa umpikujalla,
hän on unohtanut rakkauden ja sormuksen sormessa.

Hänen silmissään on piilossa hulluuden kipinä,
repussa ei muuta kuin kukkaruukku.

Hän on täällä niin kuin käänne suoraviivaisessa tarinassa,
niin kuin muisto kaukaisesta maasta,

ruosteen kangistama kolkutin ovella,
tai pesästä metsään pudonnut linnunpoikanen,

muukalainen tai hullu tai itämainen nainen,
kapinallisuus, joka on murskattu sähkösokeilla,

ehkä kirje, joka on jäänyt ikuisesti matkalle,
nainen, joka ei muista itsestään juuri mitään.

Hän on hukannut muistonsa ja käsityskykynsä.
Teeskentelyä... hän on piilottanut nimettömän sielunsa,

hän on uninen, väsynyt, haavoittunut ja kalpea
eikä enää edes tiedä, ketä kaipaa.

Täällä hän on, valinta kahden huonon välillä.
Hän ei sano mitään... nukkuu vain rauhassa.

2

Voitettu väistyvä geeni, kesytetty geeni,
tiikerin geeni yhdistyneenä muurahaiseen.

Siksi karjun suu kiinni ommeltuna
ja hullu nainen ihoni sisällä on rauhoittunut.

Oli tuli, joka poltti itsensä, mutta
sitten rakastui ja omasta halustaan sammui.

Sitten hän rakastui aivan kuin lumous unessa
valtaa pelokkaan ihmisen.

Rauhattomana kaikkialta hän tuli syleilyysi
rauhoituakseen enemmän kuin diatsepaamilla.

Hän tunkeutui tämän runon säkeiseen,
ylitti rivit ja menetti kunniansa.

Kuollut tuli eläväksi, riisui käärinliinansa,
silmiesi edessä hän riisui sielunsa ja ruumiinsa.

Kyyneliin hukkuessaan hän tarrautui rakkauteesi,
rikkinäisellä sängyllä hän tarrautui ruumiiseesi.

Humalapäissään hän suuteli kaikkia muistoksesi,
humalapäissään hän haukkui sinut kohteliaasti!

Paitsi sinua hän epäili kaikkea ja kaikkia,
kaiversi nimesi ranteeseensa.

Väsyneenä itseensä, kotiinsa ja kotimaahansa,
hän on hylännyt kaiken, koska takertuu sinuun.

Hylkäsin kaiken, olen leijona ilman harjaa.
Syleile minua, sillä vain sylissäsi olen onnellinen.

Syleile minua ja sammutetaan maailma,
syleile minua ja nukutaan ja unohdetaan...

3

Joku huutaa äänettömästi unissani,
jo vuosia ahdistus on sekoittunut minuun.
Älä sano mitään, älä pyydä, älä kysy vastauksiani,
älä anna niiden päästä käsiksi kirjoihini.
Ne vievät minut, Fatemeh!

Keitä ovat varjot, jotka kulkevat kujan poikki?!
Kenen nimeä ne etsivät listastaan?!
Kerro heille, ole hyvä, etteivät he minua jää odottamaan!
Ne, jotka eivät ole sinun tuttujasi eivätkä tämän talon,
ne vievät minut, Fatemeh!

Äitini hunnun laskoksista, isäni takista,
lapsuusvalokuvista, kyyneleistä silmistä,
muistoista sylissäsi, pyörreksissä, uponneena,
ne kiskovat paitaani ovea kohti,
ne vievät minut, Fatemeh!

Älä anna niiden aistia sinua tai pelkoa sisälläsi,
älä anna niiden kuulla ääntäsi tai tuoksuasi,
älä anna palan nousta surusta kurkkuusi,
älä kiellä minua uneksimasta putoamisesta,
ne vievät minut, Fatemeh!

Sinä uit kyynelissä kuin hämmentynyt kala,
villit hiuksesi pyrkivät esiin huivin alta...
Pysähdy hetkeksi, älä liiku, haluan tallentaa sinut mieleeni.
Tiedän, että tulet,
ja joku päivä pelastat tästä piinasta.
Ne vievät minut, Fatemeh!

Monta ahdistunutta päivää olet odottanut minua,
silmät tuijottavat ovea, olet levoton vuokseni,
hiuksistasi solmittu letti on pakoreittini.
Tuntuu, että enemmän kuin koskaan olet vierelläni.
Ne vievät minut, Fatemeh!

Me olimme maailman ensimmäisessä huoneessa
vaginanlämpöisessä ja -kosteassa
huulet toistemme kaulalla.
Kynttilä paloi vuoteesi vieressä.

Hien tuoksu, hengitysten ääni,
ainut kieli oli ruumiin kieli.
Alkuihminen historian hämärästä
huusi sinussa ääneen.

Maailman toisessa huoneessa
olemme tempautuneet väittelemään sodasta
verestä muodostetuilla lauseilla.
Jakelemme iskuja ja annamme kivien sataa.

Kuin lähitaisteluase sinä istuuduit
nurkkaan itkuisempana kuin minä,
kurkussani sana, joka sinun pitäisi lukea,
mutta kurkussa painaa pala, enemmän kuin minä.

Maailman kolmannessa huoneessa
matkalaukku oven vieressä.
Meitä ei ole, kaikki mitä tapahtuu
on turtunutta sattumaa.

Olen vankilan tuuletin,
pyörin tuulessasi.
Sinä olet menolippu... minne?
Ehkä sinulla on ikkunapaikka.

”Me” on harhakuvitelma, joka on jäänyt
viimeisen pikku huoneen nurkkaan.
Puoliksi poltettu tupakka seksin jälkeen,
kaksi kirjainta, joita kukaan ei usko.

M ja E, maailman jatkumo
vain neljä tyhjää huonetta.
M ja E, kaksi haalistunutta muistoa
ja maailma neljä tyhjää huonetta.

Runot on suomentanut Mikko Autere, joka on Etelä-Aasian tutkimuksen lehtori Helsingin yliopistossa.

The poems are translated by Mikko Autere who works as University Lecturer in South Asian Studies at the University of Helsinki.

جعلی ست، با آن لنز آبی، موی زیتونی
مثل رزش پررنگ و وحشی، قرمزِ خونی

با کوله‌ای بر دوش، بی هر نوعی از مدرک
مثل مهاجرهای حتماً غیرقانونی

خشم است توی چشم‌هاش و بر لبش لبخند
حتی مترجم‌ها زبانش را نمی‌فهمند

اینجاست مثل میز، سگ، شب، بودنش قطعی‌ست
!اما خودش از یاد برده کیست، اسمش چیست

از یاد برده خانه را در کوچه‌ای بن‌بست
از یاد برده عشق را با حلقه‌ای در دست

در چشم‌هایش برقِ یک دیوانگی پنهان
در کوله‌اش چیزی ندارد غیر یک گلدان

اینجاست مثل پیچشی در قصه‌ای ساده
یک خاطره از سرزمینی دورافتاده

زنگار بسته بر دری، زنگوله‌ای تنبل
یا جوجه‌ای از لانه‌اش افتاده در جنگل

بیگانه یا دیوانه یا شاید زنی شرقی
یک سرکشیِ له شده بعد از شوک برقی

یک نامهی در راه مانده تا ابد شاید
یک زن که چیزی از خودش یادش نمی‌آید

از دست داده خاطراتش را، حواسش را
جعلی ست... مخفی کرده روح ناشناسش را

خوابش گرفته، خسته و زخمی ست، کم‌رنگ است
حتی نمی‌داند برای کی دلش تنگ است

اینجاست مثل انتخابِ بین بد یا بد
چیزی نمی‌گوید... فقط آرام می‌خواهد

ژنِ سرخورده‌ی مغلوب، ژنِ رام‌شده
ژنِ یک ببر که با مورچه ادغام شده

حاصلش نعره‌ی من با دهنی دوخته و
زنِ دیوانه‌ی در پوستم آرام‌شده

آتشی بوده که خود را می‌سوزانده، ولی
بعد عاشق شده، با خواست خود خام شده

بعد عاشق شده مانند طلسمی در خواب
که به یک آدم وحشت‌زده الهام شده

بی‌قرار از همه‌جا آمده در آغوش
تا که آرام‌تر از قرص دیازپام شده

توی هر مصرع این شعر به‌زور آمده و
بعد از خط زده بیرون، زنِ بدنام شده

مرده‌ای زنده شده، از کفنش لخت شده
جلوی چشم تو از روح و تنش لخت شده

غرق در گریه به عاشق شدنش چسبیده
روی یک تختِ شکسته به تنت چسبیده

مست کرده‌ست و به یادت به همه لب داده
!مست کرده‌ست و به تو فحشِ مؤدب داده

غیر تو به همه‌چی، به همه‌کس شک کرده
اول اسمت را روی مچش حک کرده

از خودش، خانه و شهر و وطنش خسته شده
همه را ول کرده، چون به تو وابسته شده

همه را ول کردم، شیر بدون یالم
بغلم کن که فقط در بغلت خوشحالم

بغلم کن تا دنیا را خاموش کنیم
...بغلم کن که بخوابیم و فراموش کنیم

با جیغ بی صدای کسی توی خواب هام
 من سال هاست قاطی این اضطراب هام
 چیزی نگو، نخواه، نپرس از جواب هام
 نگذار دستشان برسد به کتاب هام
 دارند می برند مرا، آه فاطمه!

این سایه های رد شده از کوچه کیستند؟!
 دنبال اسم کوچکی کی توی لیستند؟!
 لطفاً بگو که منتظر من نایستند!
 اینها که محرم تو و این خانه نیستند
 دارند می برند مرا، آه فاطمه!
 از لابلای چادر مادر، کت پدر
 از عکس های بیچگی ام، چشم های تر
 از خاطرات در بغلت، گیج، غوطه ور
 هی می کشند پیرهنم را به سمت در
 دارند می برند مرا، آه فاطمه!

نگذار حس کنند تو و ترس توت را
 نگذار بشنوند صدا یا که بوت را
 نگذار بغض پر کند از غم گلوت را
 از من نخواه خواب نبینم سقوط را
 دارند می برند مرا، آه فاطمه!

در گریه مثل ماهی گیجی شناوری
 آشفته موی وحشی ات از زیر روسری...
 یک لحظه بایست، تکان نخور، می خواهم در ذهنم حفظت کنم، می دانم می آبی و
 یک روز از این شکنجه مرا در میاوری
 دارند می برند مرا، آه فاطمه!

از روزهای دلهره در انتظارمی
مثل دو چشم خیره به در، بی قرارمی
زنجیرِ موی بافته، راه فرارمی
حس می کنم همیشه تر از هر... کنارمی
دارند می برند مرا، آه فاطمه!

ما در اتاقِ اوّل دنیا
 به گرمی و رطوبتِ واژن
 لب‌ها کنارِ گردنِ هم بود
 شمعی کنارِ تخت تو روشن

بوی عرق، صدای نفس‌ها
 تنها زبان، زبانِ بدن بود
 انسانِ اوّلیه‌ی تاریخ
 مشغولِ در تو جیغِ زدن بود

ما در اتاقِ دوّم دنیا
 درگیرِ بحثِ بر سرِ جنگیم
 با جمله‌های ساخته از خون
 پرتابِ مشت و بارشِ سنگیم

مثل سلاحِ سرد نشستی
 یک گوشه‌گریه دارتر از من
 حرفی ست در گلو که بخوانیش
 بغضی ست در فشارتر از من

توی اتاقِ سوّم دنیا
 یک در کنارِ یک چمدان است
 ما نیستیم، هر چه بیافتد
 یک اتفاقِ بی‌هیجان است

من پرّه‌ی هواکش زندان
 در حالِ چرخشِ به هوایت
 تو یک بلیتِ یک طرفه به...
 شاید کنارِ پنجره جای

«ما» یک توهم است که مانده
یک گوشه در اتاقک آخر
سیگار نصفه‌ایست پس از سکس
دو حرف غیر قابل باور

«میم» و «الف»، ادامه ی دنیا
تنها چهار اتاقک خالی
«میم» و «الف»، دو خاطره ی محو
دنیا چهار اتاقک خالی

1

She is fake; blue contact lenses, bleached hair
She is wild; like her bloody lipstick

There are no documents with her
She has the look of an “illegal”

Angry eyes, smiling lips
Her language is just garbled words

She is here like a table, a dog, the night,
her being is certain

Even though she has forgotten
who she is, what her name is!

Forgotten her home in a cul-de sac
Forgotten love, and a ring on her finger

A crazy spark hides in her eyes,
Nothing in her backpack, but a flower pot

She is here, in a new country
Like a twist in a simple story

A baby bird fallen from its nest
A stiff knocker rusted on a door

A memory from a faraway land
Strange, insane; or maybe just a Middle Eastern woman

A crushed rebellion after the electric shock
A letter stranded in transit, perhaps forever

A woman who doesn't remember much of herself
Lost her memories, her senses

She doesn't even know who she is missing
She is fake... she has hidden her soul

Under a pale wounded face
She is in exile, choosing between two bads

She goes silent
And sleeps quietly
here...

2

Quelled and tamed, a defeated gene
A gene from fusion of tiger and ant

Me; a mad woman who is muted under my skin
Roaring with a stitched mouth

A fire that was burning herself
Then, in love, she extinguishes it

A spell cast on a terrifying dream
She fell in love

Restless from everywhere, she came into your embrace
To be calmer than diazepam

She fits forcibly in this poem
Then stepped out of lines, became infamous

A dead one resurrected, naked from her shroud
For your eyes, naked in her soul and body

Drowned in tears, clinging to your arms
On a broken bed, clinging to your love

Drowned in alcohol, kissed everyone who reminded her of you
She got drunk, and fucked up honourably!

She engraved your name on her wrist
Doubtful of everything except you

Tired of herself, her home, her country
Left them all. Just stuck on you

...

I left everything, I am a tiger without claws
Your embrace is the only joy

Hold me so we can sleep and forget
Hold me to turn off the world

3

Someone screams silently in my dreams
I am blended with anxiety for the years
Do not say, want, ask anything of me
Do not let them reach my books,
They are taking me away, Fatemeh!

Who are these shadows passing through the alley?
Whose name are they seeking on the arrest list?
Tell them I won't surrender to them
They are strangers, not privy to us nor this house
They are taking me away, Fatemeh!

Through my mother's vale, my father's coat
Through my teary eyes in the childhood photos,
Through the dizzy floating memories in your embrace
They coax my dress towards the door
They are taking me away, Fatemeh!

Don't let them see your deepest fear
Don't let them hear your voice, your scent
Don't let sorrow fill your throat
Don't ask me not to dream of falling
They are taking me away, Fatemeh!

In tears - like a stunned fish, you float
Your wild hair falls from the scarf...
Freeze the moment! I want to memorise you
For one day you will save me from this prison
They are taking me away, Fatemeh!

From the days of anxiety
Two eyes staring at the door, restless
Your braided hair, a rope to pull me to the safety
I feel you, inside me, more than ever
They are taking me away, Fatemeh!

4

We, in the first room of the world
Warmth and moisture, like a vaginal embrace
Lips beside each other's neck
A candle lit by your bedside
A mix of sweat and breath
"Body" was the only language between us
The primal human was screaming inside you

We, in the second room of the world
Arguing over war
Making sentences of blood
Throwing punches and raining down stones
You, like a cold weapon
Sitting in a corner, more tearful than me
There is a word in my throat for you to read
There is a lump more tightly wound than me

In the third room of the world
A suitcase beside a door
We are not there,
What remains is dullness
I am the prison fan
Spinning in the air, thinking of you
You are a one-way ticket to... where?
With a window seat

"WE" is a delusion that remains
In a corner of the last room
A half-burned cigarette after sex
Two unbelievable letters
"W" and "E", the continuation of the world
Only four empty rooms
"W" and "E", two faded memories
For the world is four empty rooms

Poems translated from Persian to English by Shirin Razavian.

Shirin Razavian is a Tehran-born British poet whose work has appeared in Poetry London, Index on Censorship, Exiled Writers Magazine, The London Magazine, Agenda and Persian Book Review among others. She has published six Farsi and English poetry collections in the UK, the latest of which is Bird of Darkness, a selection of contemporary poems in Farsi. Shirin is an Exiled Ink magazine editorial committee member and a judge for the Jaleh Esfahani Cultural Foundation Poetry Prize.

Some of her poems were recently translated to Czech and published in an anthology called “Before Infinity Ends”.

Shirin’s poetry is also featured in an anthology by the United Nations Society of Writers called “Happiness-The Delight Tree” and in the USA in an anthology called: “The Poetry of Iranian Women” among many others.

www.ShirinRazavian.com

[@shirinrazavianpoetry](https://www.instagram.com/shirinrazavianpoetry)

شیرین رضویان شاعر غزل سرا و نوپرداز، زاده تهران و مقیم لندن است که تا کنون شش مجموعه شعر به زبان های فارسی و انگلیسی از او منتشر شده است. شیرین فعالیت ادبی خود را از نوجوانی با سرودن غزل آغاز کرد که در روزنامه ها و نشریات ادبی به انتشار رسید و سپس به شعر نو رو آورد. شعر او در چندین مجموعه و آنتولوژی فارسی و انگلیسی منعکس شده است. شیرین رضویان دو دوره در هیات دبیران کانون نویسندگان ایران و انجمن قلم ایران در تبعید بوده و هم اکنون عضو هیات تحریریه نویسندگان در تبعید و یکی از داوران جایزه شعر بنیاد فرهنگی ژاله اصفهانی می باشد.

از واژه تا پندار - مرکز کتاب لندن , جهان بینی محزون صدف - نشر کتاب سهراب کالیفرنیا
غزل های شیرین - نشر کتاب سهراب کالیفرنیا , کدام سایه از آبی ها - انتشارات آسا لندن
سقوط آزاد - به زبان انگلیسی - نشر نویسندگان در تبعید , سینه سرخ - شعر و صدا - ناشر مولف
پرنده تاریک - شعر نو - انتشارات آفتاب نروژ

www.ShirinRazavian.com

[@shirinrazavianpoetry](https://www.instagram.com/shirinrazavianpoetry)

Fatemeh Ekhtesari syntyi Iranissa vuonna 1986. Hän opiskeli kättilöksi Mashhadin yliopistossa ennen siirtymistään Teheraniin, missä hän teki maisterin tutkinnon Tarbiat Moderesin yliopistossa. Iranissa asuessaan hän julkaisi kolme runokokoelmaa.

Iranista lähdettyään Ekhtesari on itse julkaissut yhden runokokoelman, kaksi novellikokoelmaa ja kaksi hybridikirjaa. Saavuttuaan Norjaan Ekhtesari perusti verkkolehden ادبیات مستقل ایران / Independent Iranian Literature, jonka päätoimittajana hän tällä hetkellä toimii.

Ekhtesarista on nopeasti tullut keskeinen hahmo Norjan kirjallisella kentällä. Hänen runojaan leimaa emotionaalinen intensiteetti, älyllinen uteliaisuus ja kielellinen leikkisyys, ja usein ne pyrkivät kuvaamaan, kuinka olemme perheen, yhteiskunnan, omien tunteidemme ja kehojemme vankeja.

Fatemeh Ekhtesari was born in Iran in 1986. She studied midwifery at Mashhad University before moving to Teheran to do her MA at Tarbiat Moderes University. Whilst living in Iran, she published three collections of poetry.

Since she left Iran, Ekhtesari has self-published one poetry collection, two collections of short stories and two hybrid books. After arriving in Norway, Ekhtesari set up the online magazine ادبیات مستقل ایران / Independent Iranian Literature, which she is currently the chief editor of.

Her poems have been and keep being translated into various languages, including English, German, Spanish and Swedish.